

Då det först blir från dessa sorger fri:
Sorgfull blir dagen tills aftenen kommer,
Wid brädden af grafven först qwalet bortrymmer,
∴ Der skall mitt hjertas stormar lugna sig. ∴

10.

Om du en dag en annan hjertat gifwer,
Wet, att i kärlek liknar den ej mig,
Aldrig mot dig så ödm och trogen blifwer,
Ei så upprigtigt mild och god mot dig.
Må du och kallt mina känslor fördomma,
Snart glömma mig! men jag kan dig ej glömma.
∴ Ero, att denna sanning själf förklarar sig. ∴

11.

Nes minnesvärd är den, som sorgen faller,
Inom ditt bröst låt den förvaras der!
När på min graf till slut man koret ställer,
Läs blott de ord: Först lugnet fann jag här.
Fäll der ej tårar! jag dem ej vill begära,
Dem är ett mer älskadt minne förära,
∴ Om blott en annan mera värdig är. ∴

12.

Se nu, min vän, jag hjertats känslor målat,
Nåjd, om du blott till hälften mig förstått;
Jag har ej här med lånta färger prålat.
Säg mig, natur, om kärlek är ett brott;
Det var din rätt, som jag wille förswara,
Det tillhör dig för mig detta förklara,
∴ Ty utaf dig jag dessa känslor fått. ∴

13.

Glänk mig en värdig hugkomst efter döden,
Närwist om mina qwal och plågor dömm!
Glänk någon gång på mina sorge-öden!
Mins hwad jag led, och ej min kärlek glömm!
Snart sänks den hoppfulla stjerna du följer,
Kanske och gäddad af tanken du döljier.
∴ Mins då den, som war alltid lika ödm! ∴

En ny och wacker

Kärleks=Wisa.

En gång då detta bröst ej mera
andas &c.

Sjunges som: Ledsen och trött och kapad blott att lida.

Författarens namn synes af första bok-
stäfverna i hwarje wers.

N:o 15.

S A S L U N,
J. S. Åkerbloms Boktryckeri 1846.

Kostar 1 R. Banco.

En gång, då detta bröst ej mera andas,
Då detta hjerta icke mera slår,
Och då min röst ej mer med suckar blandas,
Då när mitt öga mer ej faller tår,
Då när min hand ej kan känslorna teckna,
När sorgsna kinden har hunnit att blefna,
:: Då först, min wån, är lågt mitt hjertas sår. ::

2.
Rädd mig din hand, då afsted jag dig bjuder,
Försäkra mig då, att du ej hatar mig!
Se ej deråt, att rösten sorgligt ljuder,
Om jag förmår att höja den till dig.
Då i ett fjerran jag önskade wara,
Men mina tankar de från dig ej fara,
:: Förr'n wid min död de skiljas ej från dig. ::

3.
Icke du vill mig nu ditt hjerta gifwa,
Jag ser och tror, att du ej älskar mig;
Dock önskar jag att se dig lycklig blifwa,
Om jag och måste lefwa skild från dig.
Jag skall och söka att dölja min smärta,
Fast än det frofvar mitt bloddiga hjerta,
:: Förr kommer döden och förbarmar sig. ::

4.
Kanste en dag, Må den för mig ej klarna!
Att jag får se dig i en annans famn,
Att nej, min wån, jag vill dig derför wara,
Då först du stannar i en klippfull hamn.
Herre som maka — hwad mer kunde blifwa —
Mitt hjerta det dödliga sår skulle gifwa;
:: Att fördubblad blef min sorg, när jag det fann ::

5.

Dyrt och mörkt mot återstående dagar,
Edsknet dem höljert jag ej skingradt ser;
Dock bär jag värda himlens dolda lagar:
Efter muren dag kan solen klar gå ner.
Godt är ej se in i framtida skiften:
Målet vi söka är lugnet i griften;
:: Lycklige de som sött så slumra der. ::

6.

Att om jag mindre ömna känslor ägde,
Eller en wån, som delte dem med mig!
Dyrbara skatt, som rikedom uppmågde,
Jag saknar den, och tung är lifwets stig.
Sorgfulla tankar! du rått mig ej känner;
Ensam jag wankar, ser andra ha wänner;
:: Mitt hjerta dig sökte, men bedrar det sig. ::

7.

Hvem ger mig tröst? mitt hjerta djupt är sårat,
Hwar skall jag ro för dessa känslor så?
Då nu mitt bröst så grymt sig sjelf har dårat,
Hopplösa tankar på förnustet rå.
O du mitt ömma och wälmenta hjerta,
Skapade för lidelser, plågor och smärtor,
:: Snart, snart i grafven eller fjerran gå! ::

8.

Lugna min själ, o du, som känslor gifwit,
Gläd ut den låga, som mig nu förtär!
Du för mitt wäl har tid och gränser skrifwit,
Skänk mig den wån jag utaf dig begär!
Du wet, mitt hjerta ömsligt kan glömma,
Will du derför till sorgen mig dömma?
:: Nej, du ej vill, att jag olycklig är. ::

9.

Fast denna hand, jag räcker, blir förstjuten,
Och detta hjerta mände misshandlats bli,
Troget det är till sista dödsminuten,